

Jacek Reyniak

Kobiernice, gm. Porąbka, woj. bielskie

Informator Archeologiczny : badania 15, 230-231

1981

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

herbów szlacheckich. Znajdowały się one jedynie na licu ściany zachodniej, a były świadectwem przetrzymywania w tym miejscu przedstawicieli szlacheckiego stanu.

Badania zostały zakończone.

INOWŁÓDZ
woj. piotrkowskie

patrz
wczesne średniowiecze

KOBIERNICE, gm. Porąbka
woj. bielskie

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Bielsku-Białej

Badania prowadził mgr Jacek Reyniak. Finansował WKZ w Bielsku-Białej. Piąty sezon badań. Ruiny zamku XIV/XV w.

Celem badań było uchwycenie i ucytelnienie pozostałych elementów założenia obronnego zamku, pod kątem częściowej rekonstrukcji i eksponowania w postaci trwałej ruiny. Badania skoncentrowano przede wszystkim na budynku bramowym oraz przyczółku mostu od strony wschodniej.

Wykop X odsłonił zarys rzutu budynku bramnego oraz jego powiązania z murem flankowym. Ustalono jednocześnie pierwotny układ stoku wzgórza, z okresu niwelacji wzgórza poprzedzającej budowę zamku.

Wykop XI nie przyniósł oczekiwanych rezultatów w postaci reliktyw przyczółka mostowego po zewnętrznej stronie fosy. Uchwycono w nim jedynie przebieg drogi wiodącej przez most na zamek.

Ustalono, iż cały teren wzgórza, na którym usytuowano zamek, ukształtowany został w znacznej mierze sztucznie i powstał przez splantowanie szczytu, przez co utworzono platformę w kształcie półowalu. W obrębie zboczy przekopano fosę ograniczoną od zewnątrz wałem, częściowo sztucznie usypanym. Droga wjazdowa prowadziła z zachodu na wschód, koroną wału po północnej stronie zamku. Wiodła ona poprzez prostokątny w rzucie /zbliżony do kwadratu/ budynek bramy, powiązany od zachodu z murem flankowym /tj. od strony "miecza"/. Wzmiankowana droga prowadzi do niewielkiej platformy po wschodniej stronie zamku i kończy się obszarem występowania wylewki wapiennej w obrębie krawędzi wspomnianej platformy /być może było to utwardzenie nawierzchni przed mostem/. Lokalizacja w tym miejscu mostu potwierdza ponadto występowanie fragmentów przyczółka mostu na wewnętrznym skłonie fosy. Plateau otaczał mur obwodowy zakreślający pół elipsy. Oba narożniki wschodnie /północno-wschodni i południowo-wschodni/ zajmowały dwie budowle czworoboczne: większa południowo-wschodnia oraz mniejsza, podpiwniczona - północno-wschodnia. Wschodnie partie muru obwodowego nie prze-

biegają w linii prostej, sugerując kolejne fazy rozbudowy zamku. Mur, interpretowany powyżej jako element przyczółka mostu, prostopadły do wschodniego muru zamku, jest do niego dobudowany na styk, stanowiąc zarazem podstawę domniemywanych faz rozbudowy zamku.

Do muru obwodowego nie przylegały żadne budowle drewniane, natomiast po wewnętrznej stronie muru stwierdzono fragmenty spalonych konstrukcji drewnianych, sugerując istnienie drewnianych ganków i pomostów zwieńczających mur obwodowy.

Chronologię zamku wyznacza dokładnie liczny materiał zabytkowy; głównie ceramiczny, a także charakterystyczne przedmioty metalowe — strzemiona, ostrogi, groty bełtów etc. Określają one datę istnienia zamku na okres zawarty pomiędzy wiekiem XIV a trzecią ćwiercią wieku XV. Datowanie to potwierdzają wzmianki historyczne określające datę ostatecznego upadku i zniszczenia zamku na rok 1477.

Badania nie będą kontynuowane.

KOLONIA WYTYCZNO, gm. Urszulin
woj. chełmskie
Stanowisko 1

patrz
epoka brązu

KOŁBACZ, gm. Stare Czarnowo
woj. szczecińskie

PP Pracownie Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Szczecinie

Badania prowadził mgr Roman Kamiński /autor sprawozdania/ i mgr Eugeniusz Wilgocki. Finansował WKZ w Szczecinie. Czwarty sezon badań. Zespół pocysterski /XIII-XVII w. /.

Prace skoncentrowano głównie w obrębie Domu Opata. Miały na celu dalsze rozpoznanie jego pierwotnego rozplanowania i powiązań z zabudową klasztoru.

Założono dwa nowe wykopy IX i X.

Wykop IX /8 x 6 m/ zlokalizowano przy narożniku południowo-zachodnim obecnej bryły Domu Opata, zaś wykop X /20 x 6 m/ wzdłuż jego ściany zachodniej.

W trakcie prac w wykopie IX odsłonięto mur ceglany biegnący po osi N-E będący przedłużeniem ściany południowej Domu Opata o długości 4,1 m z odejściem na północ, stanowiącym jego ścianę zachodnią, a zarazem zamknięcie budynku od tej strony.